

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **N. H. V.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem xxx

zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2021, čj. MV-61153-13/KM-2020

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 4. 2021, čj. MV-61153-13/KM-2020, a rozhodnutí Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 16. 3. 2021, čj. NCOZ-3463-21/ČJ-2020-4100PI, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 23. 4. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 20. 4. 2021, čj. MV-61153-13/KM-2020 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „**povinný subjekt**“) ze dne 16. 3. 2021, čj. NCOZ-3463-21/ČJ-2020-4100PI (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt odmítl s odkazem na 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 106/1999 Sb.**“), žádost žalobce o poskytnutí informací podanou dne 6. 3. 2020 v části, kterou se žalobce domáhal poskytnutí soupisu vložených dokumentů nebo sběrného archu ke spisu čj. NCOZ-6099/TČ-2016-411400-O vedeného podle § 12 odst. 2 nebo 3 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Vyhláška**“), resp. kterou pro případ neposkytnutí kopie dokumentu žádal o sdělení, zda povinný subjekt v uvedené věci soupis vede a od kterého dne (dále jen „**Žádost**“).
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 4. 2021.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný úvodem odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení včetně poukazu na související řízení o nečinnostní žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 A 82/2020.
5. Dále žalovaný sumarizoval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí. V tomto směru shrnul, že povinný subjekt předně konstatoval, že žádost žalobce se v dané části shoduje s jeho požadavkem vyjádřeným již dříve v žádosti o informace ze dne 3. 6. 2019, přičemž povinný subjekt neshledal důvod se od svého dřívějšího postupu odchýlit. K tomu dále uvedl, že evidence spisového materiálu je vedena v elektronické podobě a slouží jako interní pomůcka pro orgány činné v trestním řízení. Systém elektronického trestního řízení (dále též „**ETR**“) je pouze pracovním prostředím pro vytváření spisu, nikoliv elektronickým spisem. Samotný trestní spis, resp. jeho obsah, pak neobsahuje všechny listiny opatřené či vytvořené v dané trestní věci, ale pouze ty listiny a věci, které jsou způsobilé přispět k objasnění věci, a to at' již svědčí ve prospěch nebo neprospěch osoby, proti níž se trestní řízení vede. V tomto kontextu odkázal povinný subjekt podle žalovaného na usnesení Ústavního soudu I. ÚS 54/05 ze dne 26. 7. 2005. Právo nahlížet do spisu se tedy nevztahuje na materiály, které jsou pouhými vnitřními pomůckami a pracovními materiály orgánů činných v trestním řízení. Mezi interní dokumenty, jejichž soupis žalobce požaduje, patří např. žádosti policejního orgánu o prodloužení lhůty ke skončení vyšetřování, pokyny uložené dozorovým státním zástupcem a další komunikace mezi orgány činnými v trestním řízení atp. Tyto písemnosti nejsou způsobilé přispět k objasnění trestní věci, a proto ani nejsou součástí příslušného trestního spisu, který je ve smyslu § 166 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní řád**“), dán obviněnému k seznámení, a nejsou ani součástí podkladů předávaných spolu s obžalobou soudu k rozhodnutí o vině a případně trestu. Povinný subjekt měl proto dle žalovaného za zřejmé, že elektronická evidence spisového materiálu obsahuje též dokumenty ryze interní povahy, které neupravují činnost povinného subjektu jako orgánu veřejné moci ve vztahu k veřejnosti a nemohou ovlivnit subjekty stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti. V tomto směru pak povinný subjekt podle žalovaného poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 1 As 105/2010 týkající se poskytování pokynů státního zástupce policejnímu orgánu. Uvedené dokumenty interní povahy pak obsahují informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie, jejichž zveřejnění by mohlo způsobit maření nebo narušování používaných forem a metod práce povinného subjektu. Z výše uvedeného povinný subjekt, jak žalovaný shrnul, dovodil, že je dána výluka z poskytnutí informací vyplývající z § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., přičemž při nutnosti omezení práva na informace přihlédl povinný subjekt též k ustanovením § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 cit. zákona. V souvislosti s naposledy uvedenými ustanoveními pak povinný subjekt podle žalovaného zopakoval, že dokumenty, jejichž soupis žalobce požaduje, jsou určeny

pro vnitřní potřebu policie a obsahují citlivé informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie, o způsobu, jakým policie postupuje při vyšetřování trestné činnosti (např. úřední záznamy obsahující taktické informace k provádění služebních úkonů nebo informace s osobními údaji k jiným osobám bez vazby na trestnou činnost). Poskytnutí informací o postupech orgánů činných v trestním řízení, včetně konkrétních detailů těchto postupů, umožňuje mařit nejen aktuální, ale i budoucí typově obdobná řízení. Požadované informace jsou totiž způsobilé ovlivnit chování a jednání pachatelů trestné činnosti. Ve vztahu k probíhajícímu trestnímu řízení pak povinný subjekt podle žalovaného uvedl, že zveřejněním dokumentů, které s tímto řízením souvisí nebo mohou souviset, a v budoucnu na jejich základě budou opatřovány další důkazy a prováděna další šetření, by mohlo dojít k tomu, že by důkazy již nemuselo být možné získat. Žalovaný doplnil, že povinný subjekt dále poukázal na to, že výše uvedené informace je možné vyčíst i ze soupisu dokumentů spisu. Jsou tedy dány i důvody pro odmítnutí žádosti vyplývající z § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Závěrem pak povinný subjekt podle žalovaného poukázal na to, že u informací poskytnutých dle zákona č. 106/1999 Sb. se předpokládá jejich rozšíření neomezenému počtu osob, což by vedlo k absurdním závěrům, když by o informacích z trestního řízení mohla být informována veřejnost, ačkoliv osobám zúčastněným na řízení, včetně žalobce jako obviněného, by tato informace dle trestního řádu nebyla poskytnuta.

6. Poté, co žalovaný shrnul obsah argumentace, prostřednictvím které žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí brojil, k odvolacím námitkám předeslal, že žalobcem uváděné důvody, pro které požaduje poskytnutí předmětných informací, vycházející z rozsudku Městského soudu v Praze vedeného pod sp. zn. 41 T 5/2017, neshledává relevantními pro posouzení správnosti a zákonnosti Prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že z existence ojedinelého excesu nelze dovozovat, že by obdobný přístup byl uplatňován i v případě žalobce, přičemž žalobce sám neuvádí žádná tvrzení, která by o takovém postupu orgánů činných v trestním řízení svědčila.
7. Žalovaný konstatoval, že v trestní věci jsou skutečně vedeny „dva spisy“, a to spis ke konkrétní trestní věci, v němž jsou dokumenty, které se vztahují k otázce posouzení viny a nevinu obviněného a okolnostem spáchání skutku, a pomocné materiály, v nichž jsou ukládány další dokumenty, které sice s konkrétním trestním řízením do určité míry souvisí, avšak jsou organizačního charakteru nebo neobsahují informace podstatné k posouzení otázky viny a nevinu. Administrativně jsou však tyto spisy vedeny pod jedním číslem jednacím v systému spisové služby Policie ČR.
8. Otázka, nakolik je třeba pomocné materiály považovat za spis ve smyslu trestního řádu a jaká práva trestní řád obviněnému v tomto směru poskytuje, není dle žalovaného otázkou, kterou by měly řešit správní orgány v řízení dle zákona č. 106/1999 Sb., neboť pravomoc k řešení uvedené otázky mají pouze orgány činné v trestním řízení, případně Ústavní soud, jak ostatně podle žalovaného vyplývá např. z jeho usnesení sp. zn. III. ÚS 646/20 ze dne 17. 3. 2020. Za situace, kdy orgány činné v trestním řízení žalobci seznámení se s požadovanou informací dle trestního řádu neumožnily, nemůže správní orgán podle žalovaného tyto závěry nijak revidovat.
9. V tomto směru označil žalovaný za lichou námitku žalobce týkající se aplikace § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že požadovaný dokument není součástí trestního spisu, a nebude tedy ani čten při hlavním líčení. Současně nelze podle žalovaného zcela přijmout myšlenku, že pokud by se uvedená informace stala součástí trestního spisu, byla by automaticky veřejně čtena jako důkaz v řízení před soudem. Žalovaný doplnil, že přestože je řízení před soudem zásadně veřejné, nelze opomenout ani ustanovení § 200 trestního řádu, které vyloučení veřejnosti z hlavního líčení umožňuje.
10. Stran aplikace § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. se žalovaný ztotožnil s úvahami povinného subjektu a jeho hodnocením skutkového stavu. Ani skutečnost, že ve věci je dle předpisů o spisové službě veden soupis vložených dokumentů nebo sběrný arch spisu, nemá dle žalovaného sama o sobě vliv na použití uvedené výluky. Pro posouzení dané výluky je totiž dle

žalovaného třeba posuzovat obsah požadovaného dokumentu. Příslušným soupisem jsou totiž opatřovány všechny spisy veřejnoprávních původců, kteří vedou spisovou službu, tj. včetně např. personálních spisů jednotlivých pracovníků nebo sběrný spis týkající se vysílání pracovníků na pracovní cesty. Za této situace je pak pod pojem vnitřní pomůcky podle žalovaného třeba podřadit celý požadovaný dokument a je u něj dán důvod pro omezení práva na informace jako celku. Případný omezený dopad dalších povinným subjektem aplikovaných ustanovení by pak nemohl podle žalovaného vést k poskytnutí určité části požadované informace, a postup povinného subjektu proto nebyl v rozporu s § 12 zákona č. 106/1999 Sb.

III. Žaloba

11. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že odmítnutí poskytnout požadované informace s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. bylo nezákonné. Nesouhlasil se závěrem povinného subjektu, že soupis vložených dokumentů nebo sběrný arch vedené podle § 12 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 259/2012 Sb. je „interní pomůckou povinného“. Soupis vložených dokumentů nebo spisový arch jsou dle žalobce podle uvedených ustanovení Vyhlášky nedílnou součástí každého spisu, tedy i předmětného trestního spisu. Dle žalobce tak není zřejmé, jak může povinný tvrdit, že se jedná o interní pomůcku nebo informace spadající pod § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. K závěrům vysloveným žalovaným k odpovídající odvolací námitce pak žalobce argumentaci žalovaného označil za nesrozumitelnou a nepřezkoumatelnou. Zdůraznil, že soupis vložených dokumentů nebo spisový arch jsou evidenční prostředky se zákonem stanoveným obsahem, které jsou zákonnou součástí každého spisu, a není proto možno tvrdit, že se ve smyslu uvedeného ustanovení vztahují výlučně k vnitřním pokynům nebo výlučně k personálním předpisům povinného subjektu. Ani sám žalovaný ostatně podle žalobce výslovně netvrdí, že by se soupis vložených dokumentů nebo spisový arch v trestní věci žalobce týkal výlučně vnitřních pokynů nebo výlučně personálních předpisů povinného, přesto trvá na tom, že bylo předmětné ustanovení povinným subjektem aplikováno důvodně.
12. V rámci **druhého žalobního bodu** označil žalobce za nezákonné i odeprání poskytnutí požadované informace s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Uvedl, že správním orgánům je známo, že žalobce je v uvedené trestní věci obviněným a informace požaduje právě v zájmu toho, aby si zajistil právo na spravedlivý proces. Seznam vložených dokumentů, popř. spisový arch, vedené k jeho trestnímu spisu požaduje žalobce ke kontrole, zda před ním nejsou zatajovány dokumenty významné pro jeho obhajobu a zajištění spravedlivého procesu. Podle žalobce je přitom odůvodnění využití uvedeného ustanovení ze strany povinného subjektu natolik všeobecné, že je nepřezkoumatelné. Neobsahuje žádné konkrétní argumenty, proč je jeho využití nezbytné právě ve vztahu k soupisu vložených dokumentů nebo sběrnému archu v trestní věci žalobce. Podle žalobce však k tvorbě dvou verzí trestního spisu nemá povinný subjekt pravomoc a už vůbec mu nepřísluší posuzovat, jaký dokument z kompletní verze trestního spisu je způsobilý přispět k objasnění věci. Úvaha o tom, co je způsobilé přispět k objasnění věci, v České republice přísluší podle žalobce pouze soudu, kterému je proto státní zástupce podle § 176 odst. 1 trestního řádu povinen předložit kompletní verzi trestního spisu, včetně kompletního soupisu vložených dokumentů nebo spisového archu, které jsou součástí trestního spisu podle § 12 odst. 2 nebo 3 Vyhlášky.
13. S odpovídajícími odvolacími námitkami se pak dle žalobce žalovaný vypořádal pouze částečně a na část nereagoval vůbec, Napadené rozhodnutí je proto podle žalobce nepřezkoumatelné.

V Napadeném rozhodnutí se žalovaný podle žalobce vyjádřil pouze k okrajové otázce vedení dvou různých verzí spisů v konkrétní trestní věci. K jeho argumentaci přitom žalovaný trval na tom, že vedení dvou verzí trestního spisu je zcela nezákonné. Soupis vložených dokumentů nebo spisový arch je zákonnou součástí každého spisu a pro žalobce, jakožto obviněného, jsou tyto evidenční prostředky nezbytné pro jeho obhajobu, a proto se jich dožaduje podle zákona č. 106/1999 Sb.

14. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce označil na nezákonné i odeprání požadovaných informací s poukazem na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Zopakoval, že soupis vložených dokumentů nebo spisový arch jsou ze zákona součástí trestního spisu, který bude čten při veřejném hlavním líčení, takže informace o postupech policejního orgánu, které jsou v něm údajně uvedeny, budou stejně veřejnosti zpřístupněny. Žalobce se přitom neztotožnil se závěry vyslovenými žalovaným k odpovídající odvolací námitce, především pak s poznámkou o tom, že „*požadovaný dokument není součástí trestního spisu*“. K tomu žalobce odkazoval na ustanovení § 12 odst. 2 a 3 Vyhlášky s tím, že dle žalobce není zřejmé, jak v rozporu s citovanou právní úpravou může žalovaný tvrdit, že soupis vložených dokumentů nebo sběrný arch není součástí trestního spisu.
15. Konečně pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce z jím citovaných závěrů vyslovených povinným subjektem v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí dovozoval, že podle povinného subjektu se důvody pro neposkytnutí požadovaných informací uvedené v § 11 odst. 4 písm. a) a 6 zákona č. 106/1999 Sb. vztahují pouze na část požadovaných informací. Za této situace měl však podle žalobce povinný subjekt správně postupovat podle § 12 téhož zákona. Povinný subjekt mohl dle žalobce část informací poskytnout a nebyl oprávněn, vzhledem k tomu jak odůvodnil svoje rozhodnutí, odepřít poskytnutí soupisu vložených dokumentů nebo spisového archu jako celku. Žalovaný přitom v rámci vypořádání obsahově odpovídající odvolací námítky podle žalobce argumentuje tím, že použití § 12 zákona č. 106/1999 Sb. (tedy poskytnutí alespoň části požadovaných informací, včetně doprovodných informací) není na místě, protože soupis vložených dokumentů nebo sběrný arch jsou „vnitřní pomůckou“, a proto se na ně omezení práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona vztahuje jako na celek. Žalobce s těmito závěry z důvodů uplatněných pod prvním žalobním bodem nesouhlasil a trval na tom, že soupis vložených dokumentů ani sběrný arch nejsou „vnitřní pomůckou“ a předmětné ustanovení se na ně nevztahuje.
16. V podáních ze dne 26. 4. 2021, ze dne 28. 6. 2021 a ze dne 13. 7. 2021 uplatnil žalobce důkazní návrhy, s nimiž se soud vypořádává níže v části V. tohoto rozsudku.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě ze dne 17. 6. 2021** upozornil, že před Městským soudem v Praze již probíhá pod sp. zn. 3 A 138/2019 řízení o žalobě totožného žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2019, čj. MV-104669-3/KM-2019, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. 6. 2019, čj. NCOZ-6318-7/ČJ-2019-4100PI, o odmítnutí žádosti žalobce požadujícího v zásadě totožné informace, jako v bodu 2 nyní projednávané Žádosti. Rovněž poukázal na to, že u téhož soudu jsou vedena řízení o dalších žalobách žalobce, týkající se Žádosti (pod sp. zn. 10 A 57/2020 je vedeno řízení ve věci bodu 1 Žádosti; pod sp. zn. 6 A 54/2020 pak řízení ve věci téhož bodu 2 Žádosti). Žalovaný v tomto směru odkázal i na své vyjádření ve věci vedené pod sp. zn. 3 A 138/2019.
18. Po věcné stránce odkázal žalovaný na obsah spisů a odůvodnění Napadeného rozhodnutí s tím, že argumentace uváděná žalobcem v odvolání je totožná s žalobní argumentací.
19. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že s námitkami zde uvedenými se plně vypořádal v rámci řízení o odvolání, když stran dalších právních a skutkových závěrů se plně ztotožnil

s argumentací povinného subjektu obsaženou v Prvostupňovém rozhodnutí, jak je dle jeho přesvědčení zřejmé ze str. 6 třetího odstavce Napadeného rozhodnutí. Žalobce podle žalovaného nesprávně chápe pojem spis, a s ním související soupis vložených dokumentů nebo spisový arch, jako materiály, které se vytváří pouze v bezprostřední souvislosti s jednáním orgánů veřejné moci navenek. Taková skutečnost však z právních předpisů, upravujících problematiku spisové služby,

tj. zejména ze zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o archivnictví**“), a Vyhlášky nevyplývá. Spisem je dle žalovaného třeba chápat všechny dokumenty, které se týkají stejné věci. Žalovaný doplnil, že při posuzování požadovaných informací dle zákona č. 106/1999 Sb., vztahujících se ke konkrétnímu spisu, je proto třeba vždy zkoumat jejich skutečný obsah, a nelze předem, jako je tomu v tomto případě, vyloučit ani skutečnost, že evidenční pomůcky spisu, jako sběrný arch nebo soupis vložených dokumentů, budou obsahovat výlučně vnitřní informace povinného subjektu.

20. K **druhému žalobnímu bodu** žalovaný poznamenal, že z obsahu žalobního návrhu není zřejmé, v čem neměly být námitky žalobce v rozhodnutí o odvolání vypořádány, a to i s ohledem na skutečnost, že otázku toho, co má být součástí trestního spisu, posuzují orgány činné v trestním řízení, a nikoliv správní orgány v řízení o žádosti podané podle zákona č. 106/1999 Sb. V tomto směru odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 3173/16, nebo usnesení ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. II. ÚS 2166/14, a ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. III. ÚS 646/20. Žalovaný měl za to, že argumentace žalobce uvedená pod druhým žalobním bodem se míjí s předmětem řízení. Otázku způsobu vedení spisu v trestním řízení jsou oprávněny posoudit pouze orgány činné v trestním řízení, včetně příslušného soudu v rámci hlavního líčení, resp. Ústavní soud při individuální ochraně ústavnosti, a nikoliv správní orgány a soudy ve správním soudnictví. Žalovaný zdůraznil, že nikdy netvrdil, že by se nevytvářel soupis dokumentů trestního spisu. Naopak tato skutečnost je ze žalovaného rozhodnutí zřejmá, nicméně žalobce nepožadoval pouhý soupis dokumentů trestního spisu, ale všech materiálů týkajících se jeho trestního stíhání, tj. i materiálů pomocných a operativních. S ohledem na charakter informace pak nebylo možné požadovaný dokument podle žalovaného poskytnout jako celek, jak žalovaný uvedl v Napadeném rozhodnutí ve vztahu k aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.
21. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
22. V **podání ze dne 15. 7. 2021** informoval žalovaný soud v reakci na výzvu soudu ze dne 28. 6. 2021, čj. 18 A 36/2021 - 29, kterou byl vyzván k tomu, aby pro účely posouzení žalobní argumentace předložil podklady, jejichž poskytnutí bylo žalobci odepřeno Prvostupňovým rozhodnutím, tj. soupis písemností evidovaných povinným subjektem v žalobcem označené trestní věci v systému ETR, o tom, že povinný subjekt předmětné výzvě nevyhověl. V podání ze dne 14. 7. 2021 adresovanému žalovanému povinný subjekt uvedl, že předmětný požadavek představuje *de facto* požadavek na nahlížení do trestního spisu vedeného ve věci závažné hospodářské a finanční kriminality, která se nachází ve stádiu vyšetřování, tedy v zásadně neveřejné fázi trestního řízení. Podle povinného subjektu by přitom poskytováním jakýchkoli informací z tohoto spisu mohl být ohrožen či dokonce zmařen účel daného trestního řízení. Povinný subjekt upozornil, že požadované podklady podléhají zákonné povinnosti mlčenlivosti, a žádosti proto nelze vyhovět. Dodal, že požadované podklady nebyly z výše uvedených důvodů souvisejících s ochranou trestního řízení ani součástí správního spisu, v němž byla vyřizována Žádost, a jejich znalost tedy není nutnou podmínkou k vydání meritorního rozhodnutí o žalobě. Povinný subjekt s poukazem na § 45 odst. 4 věta první s. ř. s. doplnil, že návrh žalobce na vyžádání výše označeného spisového materiálu je tedy možné označit za obcházení zákona, neboť žadatel se jím *de facto* domáhá nahlížení do trestních spisů, na které nemá podle zvláštních zákonů žádný právní nárok. Podle povinného subjektu nelze připustit stav, kdy by osoby z řad

veřejnosti mohly získat o probíhajícím trestním řízení více informací než osoby, proti nimž se trestní řízení vede, příp. jejich obhájci či další zákonem vymezené osoby. Žalobce přitom podle povinného subjektu v řízení před Městským soudem v Praze vystupuje v postavení žadatele podle § 3 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž postupem podle tohoto zákona nemůže být vymáháno poskytnutí informací, které bylo v souladu s příslušnými předpisy k tomu příslušnými orgány zamítnuto.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili, resp. jejich souhlas byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován. Ve věci byly ostatně naplněny důvody pro rozhodování bez jednání dle § 76 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. Soud přitom z dále rozvedených důvodů neprováděl v předmětné věci dokazování, proto nařízené jednání zrušil a o věci rozhodl bez jednání (srov. dále).
24. Soud přitom předesílá, že v řízení o žalobě proti Napadenému rozhodnutí nejednal s Vrchním státním zastupitelstvím jako s osobou zúčastněnou na řízení, resp. tento orgán činný v trestním řízení nevyzval ke sdělení, zda bude v řízení práva dle § 34 s. ř. s. uplatňovat, neboť dospěl k závěru, že se v posuzované věci nejedná o případ, v němž by mohla být dotčena práva, resp. právní sféra České republiky, popř. postavení za ni vystupující organizační složky způsobem, který by takový postup soudu vyžadoval.
25. V posuzované věci je mezi účastníky předmětem sporu posouzení otázky, zda bylo možno žalobci s odkazem na povinným subjektem označená ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. paušálně odeprít jím pod bodem 2 Žádosti požadovanou informaci v podobě soupisu písemností evidovaných povinným subjektem v elektronickém systému evidence písemností v trestním řízení, v němž žalobce vystupuje v postavení obviněného (pozn. mezi účastníky nebylo sporné, že ve zbývajících částech, týkajících se požadavku *in eventum* vzneseného pod bodem 2 Žádosti, již bylo povinným subjektem dříve rozhodnuto – v tomto směru soud v podrobnostech odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2021, čj. 9 A 82/2020 - 39).
26. Předně je třeba zdůraznit, že ač tak žalobce ve své Žádosti výslovně neuvedl, z obsahu správního spisu, resp. dalších podání žalobce, nade vší pochybnost vyplývá, že předmětem klíčového bodu 2 Žádosti žalobce nebyl ve skutečnosti požadavek na nahlédnutí do trestního spisu, nýbrž požadavek směřující k poskytnutí soupisu všech písemností evidovaných v uvedené trestní věci v elektronickém systému ETR (Evidence trestního řízení, pozn. soudu). Právě vyslovený závěr podporuje nejen žalobní argumentace žalobce v řízení vedeném o jeho nečinnostní žalobě u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 A 82/2020, v návaznosti na něž bylo vydáno Prvostupňové rozhodnutí, ale rovněž skutečnost, že žalobce v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí ani v nyní posuzované žalobě nijak nebrojil proti obsahově odpovídajícím závěrům vysloveným povinným subjektem v posledním odstavci na str. 7 a v prvním odstavci na str. 8 Prvostupňového rozhodnutí. Pro meritorní závěry soudu je přitom z dále rozvedených důvodů podstatné, že žalobce vznesl uvedený požadavek v reakci na předchozí komunikaci s povinným subjektem za situace, kdy povinný subjekt opakovaně zdůraznil (jakkoli svým procesním vyjádřením poskytnutým v reakci na výzvu soudu v průběhu soudního řízení toto své stanovisko relativizoval – viz níže), že požadovaná informace není součástí trestního spisu, do něhož lze

nahlížet v režimu § 65 trestního řádu, a žalobce informoval o tom, že v požadovaném soupisu písemností evidovaných v ETR jsou identifikovány i jiné písemnosti, které netvoří trestní spis, do něhož by byl žalobce oprávněn v režimu naposledy uvedeného ustanovení trestního řádu nahlížet (viz rovněž dále).

27. Soud předesílá, že dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) „[s]voboda projevu a právo na informace jsou zaručeny“, přičemž dle ustanovení odstavce 5 téhož článku Listiny jsou

státní orgány a orgány územní samosprávy „[p]ovinný přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon“.

28. Soud dále shrnuje, že podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že tento „zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“.
29. Podle § 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona „povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu“.
30. Z § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. se pak podává, že „povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces“.
31. Ustanovení § 11 odst. 6 tohoto zákona pak doplňuje, že „povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky“.
32. Podle § 12 zákona č. 106/1999 Sb. přitom platí, že „všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá“.
33. Soud dále připomíná, že podle § 8a odst. 1 trestního řádu „při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neobrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka“.
34. Ustanovení § 65 trestního řádu pak upravuje problematiku nahlížení do trestního spisu.
35. Správní soudy i Ústavní soud v minulosti opakovaně zdůraznily, že právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity. Legitimní omezení práva na informace stanoví čl. 17 odst. 4 Listiny, podle něhož svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Obdobně čl. 10 odst. 2 Úmluvy stanoví, že výkon těchto svobod (svobody projevu a práva na informace), protože zahrnuje povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní

bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci. K výše uvedeným omezením základního práva Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98, konstatoval, že „[t]ato omezení mají povahu výjimky ze základního práva na svobodu projevu a práva na informace, a proto je třeba vykládat je podle obecných zásad restriktivně. (...) Z citovaných článků Listiny a Úmluvy vyplývá, že omezení uvedeného základního práva je vázáno na následující podmínky: musí je stanovit zákon, který sleduje legitimní cíl a musí jít o takové omezení, které je v demokratické společnosti nezbytné.“

36. Správní soudy se v minulosti několikrát vyjadřovaly k otázkám souvisejícím s poskytováním informací dotýkajících se trestního řízení a vztahy mezi jednotlivými regulacemi, které na tuto problematiku dopadají.
37. Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje (srov. např. rozsudek kasačního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 86) na potřebu důsledného odlišování případů, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje podle zákona č. 106/1999 Sb., neboť se postupuje podle zvláštního zákona (§ 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.), od případů, kdy je třeba aplikovat právě ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy. V daném směru v minulosti opakovaně ve více případech potvrdil, že zatímco o první okruh případů se může jednat v případě požadavků směřujících jednoznačně k nahlížení do (celého) trestního spisu, které je dle převažujícího judikатурního proudu komplexně upraveno ustanovením § 65 trestního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, čj. 1 As 44/2010 - 103), druhý okruh případů zahrnuje poskytování informací o (probíhajícím) trestním řízení, jak je upraveno v § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. a § 8a trestního řádu (srov. např. rozsudek téhož soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 - 78).
38. Judikatura správních soudů vychází s jistým zjednodušením z toho, že k poskytování informací z trestního spisu existují dva možné procesní postupy. Ustanovení § 65 odst. 1 trestního řádu slouží jako zvláštní právní úprava k poskytování informací, resp. nahlížení do trestního spisu osobám určitého procesního postavení v trestním řízení. Zákonodárce toto právo přiznal obviněnému (jeho zákonnému zástupci či opatrovníkovi), poškozenému (jeho zákonnému zástupci či opatrovníkovi), zúčastněné osobě (jejímu zákonnému zástupci či opatrovníkovi), zmocněnci a obhájci, či za určitých podmínek jiným osobám, pokud tak potřebují učinit k ochraně svých práv. Naopak, zákon č. 106/1999 Sb. slouží k možnosti požadovat poskytnutí informací nejen z vlastního trestního spisu „v užším smyslu“ (§ 65 trestního řádu), ale i té části spisového materiálu, která není součástí vlastního trestního spisu.
39. V naposledy naznačeném směru Nejvyšší správní soud v minulosti poukázal např. na materiály z dozorového spisu státního zastupitelství (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2011, čj. 2 As 93/2011 - 79) nebo interní korespondenci a pokyny orgánů činných v trestním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010 - 73), případně na informace z řízení, na němž žadatel není nijak zúčastněn a informace požaduje z důvodu tzv. veřejné kontroly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, čj. 1 As 44/2010 - 103, publ. pod č. 2241/2011 Sb. NSS).
40. Jakkoli by se mohlo při prvním pohledu jevit, že v projednávaném případě se s ohledem na charakter žalobcem požadovaných informací mohlo jednat o situaci, kdy se žalobce fakticky domáhal nahlédnutí do trestního spisu (tedy že žalobce chtěl zjistit, jaké písemnosti jsou ve spisu evidovány, chtěl tedy zjistit obsah trestního spisu, neboť za něj je možné považovat také přehled dokumentů ve spise obsažených, tedy i to, zda určitý dokument ve spise existuje, či nikoliv – viz recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 10 As 361/2019 - 29, a ze dne 18. 5. 2021, čj. 10 As 413/2020 - 37), a tedy o případ, kdy by mohlo být poskytnutí

informace podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 65 odst. 1 trestního řádu vyloučeno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 10 As 361/2019 - 29, ze dne 1. 12. 2010, čj. 1 As 44/2010 - 103, publ. pod č. 2241/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 10. 2011, čj. 2 As 93/2011 - 79), soud nemohl v souladu s dříve uvedeným ponechat bez povšimnutí shora naznačené okolnosti týkající se posuzované věci.

41. Jak totiž soud upozornil výše, přestože dikce bodu 2 Žádosti mohla budít dojem, že se žalobce domáhá poskytnutí přehledu obsahu trestního spisu, a tedy *de facto* informace, na jejíž poskytování by mohla ve světle právního názoru vyjádřeného ve shora připomínaném rozsudku prvního senátu

Nejvyššího správního soudu čj. 10 A 361/2019 - 29 dopadat úprava nahlížení do trestního spisu, žalobce ve skutečnosti po povinném subjektu požadoval něco poněkud odlišného, a to poskytnutí soupisu všech písemností evidovaných v uvedené trestní věci v elektronickém systému ETR (viz výše).

42. Soud musel v souladu s dříve uvedeným reflektovat okolnosti nyní řešené věci, kdy žalobce ve svých dalších podáních (stížnosti 3. 4. 2020, nečinnostní žalobě projednávané soudem pod sp. zn. 9 A 82/2020, ale i implicitně v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a nyní projednávané žalobě) potvrdil, že požadavkem vzneseným v bodě 2 Žádosti reagoval na předchozí komunikaci s povinným subjektem, který mu dříve odmítl informaci ohledně soupisu písemností poskytnout (a to soud považuje za klíčové pro posuzovanou věc) s tím, že není součástí trestního spisu, do něhož lze nahlížet v režimu § 65 trestního řádu, a upozorňoval na tom, že soupis písemností je veden toliko v evidenci vedené v systému ETR, kde jsou nicméně současně identifikovány i jiné písemnosti, které tvoří trestní spis, do něhož by byl žalobce oprávněn v režimu naposledy uvedeného ustanovení trestního řádu nahlížet. Žalobce se tedy podanou Žádostí, resp. její předmětnou částí, jak sám opakovaně zdůraznil, domáhal právě poskytnutí soupisu všech písemností vedených v jeho trestní věci k danému číslu jednacím v systému ETR, a nikoli nahlížení do trestního spisu (soud přitom, jak upozorňuje níže, nepřehlédl, že z vyjádření povinného subjektu ze dne 14. 7. 2021 předloženého v průběhu soudního řízení v reakci na výzvu k doložení podkladů se naopak v rozporu se stanoviskem, které zastával povinný subjekt v průběhu komunikace s žalobcem, poněkud inkonzistentně podává, že žalobce fakticky usiluje o nahlížení do trestního spisu podle § 65 trestního řádu).
43. Soud tak nemohl požadavek formulovaný žalobcem pod bodem 2 Žádosti zjednodušeně a odhlížeje od podstaty sporu mezi účastníky zaměnit s požadavkem na „pouhé“ nahlédnutí do trestního spisu v režimu § 65 trestního řádu, zvláště pak za situace, kdy žalobce v podané Žádosti zjevně odlišil požadavky vznášené v režimu § 65 trestního řádu od požadavků vznášených v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce totiž podanou Žádostí podobně jako v případě řešeném shora připomínanými rozsudky kasačního soudu čj. 2 As 93/2011 - 79 a čj. 1 As 105/2010 - 73 zjevně v obraně proti postupu povinného subjektu usiloval (přínejmenším zčásti) o informace o písemnostech, které se součástí trestního spisu ani podle správních orgánů nestaly a úprava § 65 odst. 1 trestního řádu tak na ně nemohla dopadat. Za této situace pak nebylo možno zvažovat, zda by byl povinný subjekt eventuálně oprávněn požadovanou informaci žalobci odeprít s prostým poukazem na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 65 trestního řádu. Povinný subjekt naopak postupoval v obecné rovině správně, pokud se předmětným bodem Žádosti zabýval věcně, přičemž aplikoval jiné důvody odeprění informací předvídané zákonem č. 106/1999 Sb., jehož režimu žalobce svou Žádost v příslušné části výslovně podřadil.
44. Ani žalovaný to ostatně nečinil sporným a podobně jako povinný subjekt, který v Prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně vysvětlil, že rozhoduje o požadavku poskytnutí soupisu písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR (srov. především str. 7,

poslední odstavec, a str. 8, první odstavec Prvostupňového rozhodnutí), neopíral neposkytnutí požadovaných informací o § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 65 odst. 1 trestního řádu, nýbrž o celkem 3 jiné zákonem č. 106/1999 Sb. předvídané důvody odeprění informací.

45. Soud proto za této situace přistoupil k posouzení námitek zpochybňujících závěry stran aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o něž správní orgány svá rozhodnutí v nynější věci opřely, na posuzovaný případ, aniž by se pro nadbytečnost podrobněji zabýval tím, zda (a pokud ano, v jakém rozsahu) ustanovení § 65 trestního řádu skutečně představuje komplexní úpravu poskytování informací o trestním řízení,

kteřá by vylučovala aplikaci zákona č. 106/1999 Sb. (nad rámec nezbytného odůvodnění tak soud podotýká, že by se specialita § 65 odst. 1 trestního řádu vůči obecné úpravě mohla ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. dle jeho názoru projevit i ve světle judikatorních závěrů ke vztahu naposledy uvedeného ustanovení a režimu nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu v případě, že by bylo žadatelem požadováno fyzické nahlédnutí do trestního spisu, resp. poskytnutí blíže neurčeného a nekonkretizovaného okruhu informací či poskytnutí kopie celého spisu; o takový případ se přitom v nyní posuzované věci s ohledem na shora uvedené zcela zjevně nejednalo).

46. V § 11 odst. 4 písm. a) tohoto zákona se povinným subjektům zakazuje poskytovat určité informace o trestním řízení.
47. Podle tohoto ustanovení ve znění účinném do 23. 4. 2019 platilo, že povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení. Ustanovení bylo následně novelizováno zákonem č. 111/2019 Sb., takže s účinností od 24. 4. 2019 již § 11 odst. 4 písm. a) hovoří o informaci o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces. Novelizované ustanovení přitom trefně odráží dosavadní judikaturu vztahující se ke znění původnímu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 103/2019 - 28).
48. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 97/2009 - 119, publ. pod č. 2166/2011 Sb. NSS, k předmětnému ustanovení konstatoval, že zásadním hlediskem pro rozhodnutí povinného orgánu o odepření informace podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je probíhající trestní řízení v užším smyslu, tj. zpravidla trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé. Jedná-li se o žádost o informaci týkající se dalších fází trestního řízení (např. vykonávací řízení), povinný subjekt v rámci své diskreční pravomoci uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen nebo ohrožen účel trestního řízení vycházející ze smyslu základního práva jednotlivce na informace o činnosti veřejné moci a ze zásady restriktivního výkladu omezení ústavně zaručených práv; pouze v případě, že by poskytnutím informace o těchto procesech mohl být účel trestního řízení zmařen, odepře povinný subjekt informaci s odkazem na předmětné ustanovení. Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„po obdržení žádosti o informaci povinný subjekt nejprve posoudí, zda v konkrétním čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. O ukončených trestních řízeních informaci poskytne. **Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení**“* (zvýraznění doplněno).
49. V navazujícím shora připomínaném rozsudku ze dne 1. 12. 2010, čj. 1 As 44/2010 - 103, publ. pod č. 2241/2011 Sb. NSS, pak kasační soud na uvedené závěry navázal. Připomněl, že již v rozsudku ze dne 14. 9. 2009, čj. 6 As 18/2009 - 63, publ. pod č. 1957/2009 Sb. NSS, uvedl, že podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze poskytovat informace, které mají vazbu a vztah k probíhajícímu trestnímu řízení a jejichž poskytnutí by mohlo jeho účel zmařit či ohrozit. Zdůraznil, že ani zákaz poskytnout informace o probíhajícím trestním řízení v užším smyslu není absolutní. Povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení

údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt musí vzít podle Nejvyššího správního soudu v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu ve světle § 8a odst. 1 trestního řádu.

50. Z uvedených závěrů, na něž správní soudy navázaly v mnoha svých dalších rozhodnutích týkajících se obdobné problematiky, se tedy především podává, že povinný subjekt s ohledem na ústavní zásady práva na informace musí vždy zvážit, zda by poskytnutím informace o (probíhajícím) trestním řízení mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Poskytování informací o trestním řízení nelze dle uvedených judikatorních východisek paušalizovat. Právě naopak platí, že naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci (podle okolností konkrétního případu).
51. K § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba připomenout, že citované ustanovení fakticky dokládá, že zákonodárce předpokládal rozhodování povinných subjektů též o žádostech požadujících poskytnutí informací ze spisů týkajících se trestního řízení; nejedná-li se ovšem o vyluku ve smyslu § 65 trestního řádu (viz výše). Předmětné ustanovení přitom vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajících, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny. Cílem a účelem trestního řízení je, aby byla náležitě zjištěna trestná činnost a pachatelé trestných činů byli podle zákona spravedlivě potrestáni. Smysl uvedené vyluky z poskytování informací lze spatřovat v tom, aby poskytnutím informací nemohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace však musí být v tomto směru řádně odůvodněna tak, aby z nich bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 338/2016 - 55).
52. Výše reprodukováná judikatorní východiska lze shrnout tak, že informace o (probíhajícím) trestním řízení není z poskytování v režimu zákona č. 106/1999 Sb. absolutně vyloučena. Žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s právní úpravou dle trestního řádu lze po provedeném uvážení konkrétních okolností ve vztahu k individuální trestní věci nevyhovět, pokud bude v intencích případu existovat naléhavá společenská potřeba, kterou bude nutné s ohledem na obecné nároky kladené na správní rozhodnutí řádně zdůvodnit. Povinný subjekt (potažmo následně soud) musí nejprve provést úvahu, zda zpřístupnění informace o probíhajícím trestním řízení bude mít na jeho průběh negativní dopad. Povinný subjekt je především povinen zvážit

a přezkoumatelným způsobem odůvodnit, zda by poskytnutím informace o (probíhajícím) trestním řízení mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, resp. zda by poskytnutím informace mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost.

53. Vycházejí z těchto judikatorně nastavených mantinelů, posuzoval soud v logice uspořádání žalobních námitek předně důvodnost žalobní námítka poukazující na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí vznesené pod **druhým žalobním bodem**.
54. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tedy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, náleží Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či náleží Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

55. Správní soudy se ve své rozhodovací praxi opakovaně vyjádřily rovněž k problematice řetězení nepřezkoumatelných rozhodnutí. Ustálená rozhodovací praxe přitom stojí na závěru, že přezkoumá-li odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, sám zatíží své rozhodnutí o odvolání shodnou vadou. V tomto směru lze pro větší stručnost odkázat na právní názor vyslovený v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, čj. 5 As 63/2009 - 81, ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 As 2/2010 - 57, ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010 - 139, a celé řadě dalších rozhodnutí tohoto soudu, který je třeba obdobně aplikovat i ve vztahu rozhodnutí odvolacího orgánu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak plyne jednoznačně např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41.
56. Na půdorysu právní úpravy zákona č. 106/1999 Sb. je třeba se zřetelem k výše popsaným obecným standardům přezkoumatelnosti v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti podrobně vyložit, proč bylo nutné danou informaci neposkytnout, tj. zdůvodnit aplikaci konkrétního důvodu pro nevyhovění žádosti. Povinný subjekt, resp. odvolací orgán jsou tedy především povinni podřadit zjištěný skutkový

stav pod příslušný důvod uvedený v zákoně č. 106/1999 Sb. a jsou povinni se přezkoumatelným způsobem vypořádat s námitkami uplatněnými žadatelem (k problematice nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v oblasti práva na informace srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, čj. 9 As 94/2011 - 83).

57. Není tedy pochyb o tom, že odepření požadovaných informací musí správní orgány vždy náležitě zdůvodnit konkrétními přezkoumatelnými úvahami, tj. nikoli obecnou argumentací a paušálními závěry. Jinak jde o rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Soud si je přitom vědom toho, že v rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informace ve vztahu k § 11 odst. 4 písm. a), ale i odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. zpravidla nelze okolnosti podrobně rozvádět, jinak by se skutečně mohlo zvyšovat riziko ohrožení nebo přímo zmaření smyslu a účelu konkrétního trestního řízení.

Na druhou stranu nelze neposkytnutí informací odůvodňovat šablonovitými závěry s poukazem na probíhající řízení, zákonem chráněné zájmy, neskončené dokazování a presumpci nevinu (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2019, čj. 14 A 6/2017 - 54).

58. Soud má v dané věci za to, že správní orgány výše uvedené principy poskytování informací o trestním řízení dostatečně nezohlednily.
59. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nad rámec úvah souvisejících s aplikací ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., k nimž se soud vyjadřuje níže, toliko obecně uvedl, že

- a. „dokumenty interní povahy obsahují informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie, jejichž zveřejnění by mohlo způsobit maření nebo narušování používaných forem a metod práce povinného subjektu“ (str. 5 druhý odstavec);
- b. „interní informace, kterou je evidence spisového materiálu v elektronické podobě jako celek a soupis všech dokumentů v ní obsažených... je určena pro vnitřní potřebu policie a dokumenty interní povahy, které se v ní nacházejí a ke nimž žadatel nemá přístup, obsahují citlivé informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie, o způsobu, jak orgány činné v trestním řízení vyšetřují trestné činy. Mezi takové dokumenty nacházející se ve spise patří např. úřední záznamy obsahující taktické informace ke provádění služebních úkonů, dále také písemnosti s osobními údaji ke jiným osobám bez vazby na trestnou činnost. Takové informace nejsou veřejně dostupné a v zájmu zabezpečení plnění úkolů policie vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami. Poskytnutí informací o interních postupech orgánů činných v trestním řízení, včetně konkrétních detailů těchto postupů, umožňuje nejen aktuálně, ale i v budoucnu, zejména v typové obdobných případech, postup orgánů činných v trestním řízení komplikovat, případně může i zcela zmařit dosažení účelu konkrétního trestního řízení. Tyto informace jsou způsobilé ovlivnit chování a jednání pachatelů trestných činů, čímž může dojít k obrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy, včetně zločinů, ke jejichž odhalování a objasňování jsou příslušné útvary policie s celostátní působností“ (str. 6 druhý odstavec Prvostupňového rozhodnutí);
- c. „Zveřejnění nebo poskytnutí požadovaných interních informací by mohlo obrožit probíhající předmětné trestní řízení, a to zejména tím, že by byly zveřejněny dokumenty, které souvisejí nebo v budoucnu mohou souviset s probíhajícím trestním řízením a na jejichž podkladě budou opatřovány další důkazy a prováděna další šetření za účelem objasnění věci, přičemž zveřejnění takových informací by mohlo opatřování dalších důkazů nebo výsledek dalších šetření zmařit. Systém ETR je obsáhlý databázový systém, obsahující spoustu funkcí a modulů zahrnující z velké části neveřejné informace. **Shora uvedené informace o probíhajícím**

trestním řízení i neveřejné informace lze částečně vyčíst i ze soupisu přiložených dokumentů. Žadatel by tak získal informace způsobilé ovlivnit chování a jednání zainteresovaných osob (obviněných, svědků). Osoby, které by byly obeznámeny s konkrétními postupy policie při výkonu své činnosti, by mohly mít možnost činit aktivní kroky ke oslabení schopnosti policie vyhledávat, odhalovat a objasňovat trestné činy či obrožit a mařit probíhající trestní řízení“ (str. 6 třetí odstavec Prvostupňového rozhodnutí; pozn. zvýraznění doplněno soudem).

60. V návaznosti na uvedené pak povinný subjekt uzavřel, že „jejich zveřejnění by mohlo z výše uvedených důvodů způsobit obrožení nebo maření probíhajícího trestního řízení a mohlo by též obrožit schopnost orgánů veřejné moci, resp. orgánů činných v trestním řízení odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy“, a proto se dle něho na jejich obsah vztahuje „omezení podle § 11 odst. 4 písm. a) spolu s § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.“, přičemž „shledal omezení svobodného přístupu ke informacím plně odůvodněné naléhavou společenskou potřebou, kterou je v tomto případě bezpečnost státu, veřejná bezpečnost a role státu při odhalování a stíhání trestných činů“.

Přítom kromě poukazu na problematiku zveřejnění poskytnutých informací podotknul, že „*v průběhu přípravného řízení by žadatel disponoval informacemi o takových skutečnostech a v takovém rozsahu, s nimiž v probíhajícím trestním řízení nebyly z důvodu možného obrožení objasnění a vyšetření věci seznámeny ani osoby trestně stíhané včetně žadatele. To by vedlo k absurdním důsledkům, které by se míjely s posláním práva na informace jako politického práva*“.

61. Žádné jiné relevantní závěry k aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neuvedl.
62. Uvedené odůvodnění aplikace ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. přitom nelze optikou shora popsaných judikatorních východisek v žádném ohledu považovat za dostatečné. Jak soud vyložil shora, v posuzovaném případě bylo na povinném subjektu, aby v případě zvažované aplikace uvedených ustanovení provedl a v odůvodnění svého rozhodnutí adekvátním způsobem zachytil úvahu, zda zpřístupnění požadované informace či informací mít negativní dopad na trestní řízení, zda by poskytnutím informace o probíhajícím trestním řízení mohl být zmařen jeho předmět a účel, resp. zda by poskytnutím informace mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Soud přitom opětovně zdůrazňuje, že takové posouzení nemohlo být učiněno v abstraktní rovině, v níž lze snad se závěry povinného subjektu obecně souhlasit, ale bylo třeba je realizovat přísně na půdorysu informace či informací, o něž žalobce v posuzované věci bodem 2 své Žádosti skutečně usiloval.
63. Jinak řečeno, povinný subjekt byl povinen přezkoumatelným způsobem vyložit zcela konkrétní důvody, pro které byl přesvědčen, že by poskytnutí požadovaného soupisu písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR, tedy označení tam evidovaných písemností, ohrozilo shora vypočtené zájmy způsobem, pro které by bylo vyloučeno požadované informace, a to byť třeba i jen některé (k tomu srov. níže), žalobci k jeho Žádosti poskytnout. Bylo tedy na povinném subjektu, aby odepření požadovaných informací náležitě zdůvodnil konkrétními přezkoumatelnými úvahami dopadajícími právě na žalobcem požadované informace.
64. Povinný subjekt však ve svých shora citovaných závěrech těmto požadavkům v žádném ohledu nedostál. Nepopsal a nevyložil, v čem přesně spočívá v intencích požadavku poskytnutí soupisu písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR ona judikatorně aprobovaná naléhavá společenská potřeba omezení ústavně zaručeného práva na informace, resp. v čem konkrétně by mohlo poskytnutí (a případné následné zveřejnění) žalobcem požadovaných informací ohrozit, narušit či ztížit postup policie v daném trestním řízení, případně schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost obecně. Povinný subjekt ve shora doslovně citovaných pasážích vyslovil v rozporu s mantinely vyplývajícími

z rozhodovací praxe správních soudů sice pochopitelné, avšak toliko zcela obecné a univerzální závěry, aniž by tyto (až na jediné místo – srov. dále) propojil s konkrétními skutkovými okolnostmi nyní řešené věci.

65. Jak je zjevné z několika výše citovaných pasáží odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, povinný subjekt se ve vztahu k vyhodnocení naléhavé společenské potřeby, resp. zájmů chráněných ustanovením § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. omezil na obecné a paušální poznámky o obsahu písemností evidovaných v systému ETR. Prvostupňové rozhodnutí v tomto směru postavil na závěru, že písemnosti obsahují informace o taktických a metodických postupech a zásadách činnosti policie a o způsobu, jak orgány činné v trestním řízení vyšetřují trestné činy, přičemž jejich zveřejnění by mohlo způsobit maření nebo narušování používaných forem a metod

práce povinného subjektu, a v zájmu zabezpečení plnění úkolů policie vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, neboť by jejich poskytnutí umožnilo postup orgánů činných v trestním řízení komplikovat, probíhající řízení ohrozit, případně i zcela zmařit jeho účel. Tyto závěry jsou přitom, jak soud zdůraznil, jednak veskrze obecné, ale především se zcela mívají s konkrétními okolnostmi nyní posuzované věci, v níž žalobce pod bodem 2 Žádosti nepožadoval poskytnutí samotných písemností evidovaných v systému ETR, k nimž se závěry povinného subjektu zásadně vztahují, nýbrž fakticky toliko soupis těchto písemností, resp. jejich přehled/výčet.

66. Jediným argumentem povinného subjektu, vztahujícím se k samotnému soupisu písemností, je pak výše zvýrazněné tvrzení povinného subjektu, že „*sbora uvedené informace o probíhajícím trestním řízení i neveřejné informace lze částečně vyčíst i ze soupisu přiložených dokumentů*“. I v tomto ohledu se však povinný subjekt pohříchu omezil na zcela obecnou poznámku, aniž by přitom vysvětlil, jakým způsobem by mohlo poskytnutí údajů identifikujících tyto písemnosti ohrozit zájmy chráněné předmětnými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb.
67. Soud si je v souladu s dříve uvedeným vědom toho, že při odmítnutí informací založené na důvodech uvedených v § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. zpravidla nelze okolnosti podrobně rozvádět, jinak by se skutečně mohlo zvyšovat riziko ohrožení nebo přímo zmaření smyslu a účelu konkrétního trestního řízení. Na druhou stranu nelze, jak soud výše zdůraznil, neposkytnutí informací odůvodňovat obecnými, paušálními a šablonovitými závěry. O takový případ se přitom jedná i v nyní řešené věci, neboť nelze bez dalšího považovat za samozřejmé, evidentní, jisté a nepochybné, že by poskytnutí některých údajů o písemnostech (nikoli samotných těchto písemností a jejich obsahu), tj. fakticky údajů o datu a čísle jednacím v případě všech písemností evidovaných v trestní věci v systému ETR bylo způsobitelné ohrozit zákonem chráněné zájmy způsobem, jenž by poskytnutí všech těchto informací zcela vylučoval.
68. Přestože žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí způsobem odpovídajícím námitkám vzneseným nyní pod druhým žalobním bodem namítal mj. to, že odůvodnění využití § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je natolik všeobecné, že je nepřezkoumatelné, resp. že neobsahuje žádné konkrétní argumenty, proč je jeho využití nezbytné právě ve vztahu k soupisu písemností v trestní věci žalobce, žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k uvedenému okruhu námitek vůbec nevyjádřil a předmětné námitky nijak nevypořádal. Žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí věnoval stručně toliko námitkám obsahově souvisejícím s námitkami týkajícími se aplikace § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a částečně i aplikace odstavce 6 uvedeného ustanovení, neformuloval však žádné závěry, jimiž by v souladu se shora popsanými východisky zachytil úvahu o tom, zda by poskytnutím konkrétní požadované informace, resp. požadovaných informací mohl skutečně být zmařen předmět a účel trestního řízení, resp. zda by poskytnutím informace mohla být ohrožena schopnost orgánů

činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Neučinil tak ani přesto, že předtím na str. 4 v posledním odstavci existenci tohoto okruhu odvolacích námitek reflektoval.

69. Jedinou výše akcentovanou obecnou poznámku povinného subjektu, doplňující prosté obecné a paušální úvahy nad ohrožením či mařením účelu trestního řízení a činností orgánů činných v trestním řízení v důsledku poskytnutí obsahu písemností, o něž však žalobce bodem 2 své Žádosti ve skutečnosti vůbec neusiloval, přitom nelze podle přesvědčení soudu považovat za náležité odůvodnění vyhovující výše předestřenému judikatornímu rámci. Pokud povinný subjekt své závěry vztahující se k samotnému obsahu písemností touto poznámkou vztáhl i na jejich přehled, nijak nevysvětlil důvody, které ho k jeho závěru vedly, ani jinak nezachytil úvahu, kterou v tomto směru případně provedl. Žádné konkrétnější úvahy stran toho, z jakých důvodů by poskytnutí alespoň některých údajů identifikujících přinejmenším některé z těchto písemností mělo negativní dopad na trestní řízení, mohlo zmařit jeho předmět a účel, resp. zda mohlo ohrozit schopnost

orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, povinný subjekt v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nezachytil. Ani žalovaný pak vzdor konkrétně uplatněným odvolacím námitkám, na jejichž existenci soud upozornil, tyto nedostatky Prvostupňového rozhodnutí neodstranil.

70. Shora vyložené závěry pro projednávanou věc znamenají jediné, a to nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu pro nedostatek důvodů. Jak bylo konstatováno výše, správní orgány byly z vyložených důvodů v projednávané věci povinny zkoumat, posoudit a následně přezkoumatelným způsobem vyložit (dospěly-li k závěru, že ve věci nejde o požadavek na nahlížení do trestního spisu v režimu § 65 trestního řádu ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.) důvody, pro které dospěly k závěru, že poskytnutí všech požadovaných informací ohrožuje zájmy chráněné § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Na půdorysu nyní řešeného případu tedy byly povinny v souladu s uvedeným obhájit, že zpřístupnění byť některých údajů identifikujících třeba i jen některé z písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR by vyvolalo výše popsané negativní konsekvence. Povinný subjekt však v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí takovou úvahu nezachytil a jeho pochybení nenapravit ani žalovaný.
71. Aniž by soud jakkoli předjímal konkrétní věcné vypořádání námitek žalobce zpochybňujících závěr o existenci důvodů pro odepření požadovaných informací upravených naposledy citovanými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb. (srov. rovněž dále), je nucen konstatovat, že námitky žalobce a jeho požadavek konkrétního odůvodnění využití aplikace § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. (a obdobně i odst. 6 tohoto zákona) ve vztahu k soupisu písemností evidovaných v systému ETR zcela jistě nelze ve světle shora uvedeného považovat za *a priori* nevýznamné, zjevně irelevantní či evidentně mimoběžné, aby od nich správní orgány případně mohly ve svém rozhodnutí zcela abstrahovat. Je tomu právě naopak, jak zcela jednoznačně vyplývá z výše vyložených důvodů. Takto vytknuté nedostatky přitom dle přesvědčení soudu nelze v žádném případě ztotožňovat s opomenutím reakce na případnou toliko dílčí námitku vznesenou žalobcem. Nejenže shora rekapitulované námitky, na nichž žalobce svou procesní obranu již v odvolacím řízení stavěl, tvořily fakticky samo jádro jeho procesní pozice v předmětném řízení, ale především správně poukazovaly na nedostatky povinným subjektem provedeného posouzení, resp. na nemožnost aplikace § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. na základě paušalizujících úvah.
72. Obdobně není možno dovozovat, že se snad žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně ve skutečnosti uvedeným okruhem otázek při vydání Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí řádně a dostatečně zabývaly, úvahu k nim provedly implicitně a na základě takových myšlenkových postupů reflektujících skutkové poznatky plynoucí z podkladů pro rozhodnutí

předestřely vlastní ucelený argumentační základ k procesní pozici žalobce. Jak bylo uvedeno výše, odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí neposkytuje žádnou odpověď na klíčovou otázku, proč by zpřístupnění byť jen některých údajů identifikujících třeba i jen některé z písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR nutně vyústilo v ohrožení zájmů chráněných předmětnými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí takovou úvahu nezachytil a jeho pochybení nenapravit ani žalovaný, který se k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám v rozporu s požadavky kladenými ustálenou rozhodovací praxí správních soudů na přezkoumatelnost rozhodnutí orgánu veřejné moci vůbec nevyjádřil.

73. Shora akcentovaný požadavek na přezkoumatelné individuální posouzení, resp. zprostředkované pak i přezkoumatelné vypořádání námitek vznesených v této souvislosti žalobcem v průběhu řízení, přitom není s přihlédnutím ke shora prezentovaným závěrům judikatury správních soudů,

s nimiž se soud shora ztotožnil, v žádném případě požadavkem samoučelným a jeho nesplnění není deficitem ryze akademickým.

74. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že Napadené i Prvostupňové rozhodnutí jsou zatížena vadami majícími povahu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Námitka nepřezkoumatelnosti vznesená žalobcem v rámci námitek soustředěných pod druhým žalobním bodem je tedy důvodná.
75. Soud přitom zdůrazňuje, že popsané nedostatky rozhodnutí z výše vyložených důvodů nespádají do množiny případů, v nichž by snad soud mohl takové nedostatky rozhodnutí správních orgánů překlenout a doplnit vlastní argumentací. Žalobci by se totiž vypořádání těchto jejich klíčových námitek poprvé dostalo teprve v řízení před správním soudem, což dle soudu nelze připustit.
76. Na shora uvedených závěrech přitom není způsobilá ničeho změnit ani skutečnost, že v obecné rovině mohou být závěry žalovaného stran nemožnosti zpřístupnění samotného obsahu písemností evidovaných v trestním spisu postupem podle zákona č. 106/1999 Sb. přílehavé. Jak bylo zdůrazněno shora, žalobce se podanou Žádostí, resp. její předmětnou částí, domáhal poskytnutí soupisu všech písemností vedených v jeho trestní věci k danému číslu jednacím v systému ETR, tedy poskytnutí údajů identifikujících tyto písemnosti či jejich výčtu, a nikoli nahlížení do trestního spisu či poskytnutí písemností v něm evidovaných. Učinil tak přitom, jak soud výše upozornil, v reakci na postup povinného subjektu, který dříve žalobci odmítl informaci ohledně soupisu písemností poskytnout právě s tím, že není součástí trestního spisu, do kterého by mohl nahlížet v režimu § 65 trestního řádu (jak soud upozornil výše, povinný subjekt přitom sám tento svůj dříve prezentovaný závěr poněkud oslabil, pokud v průběhu řízení o žalobě sdělil, že se žalobce fakticky domáhá nahlížení do spisu – srov. dále). V takovém případě nemohly správní orgány požadované informace odpírat s poukazem na (i tak relativně paušální a obecný) popis obsahu písemností, o něž však žalobce neusiloval, nýbrž bylo jejich povinností vyhovět při aplikaci § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. výše formulovaným standardům. Není a nemůže být přitom úkolem soudu, aby za povinný subjekt a žalovaného domýšlel a zdůvodňoval, proč bylo vyloučeno např. poskytnout i jen některé údaje o třeba jen některých písemnostech evidovaných v žalobcově trestní věci.
77. Za této situace pak soud nemohl přistoupit k posouzení důvodnosti dalších žalobních bodů, resp. samotných námitek zpochybňujících zákonnost Napadeného a Prvostupňového rozhodnutí, neboť ty úzce souvisely s otázkami, jimiž se povinný subjekt a žalovaný dosud náležitě nezabývaly.
78. Soud se však v souladu s ustálenými judikatorními východisky věnoval, byť tak mohl učinit jen v míře, v níž mu to shora popsané deficity postupu správních orgánů umožnily, alespoň relativně

oddělitelným žalobním námitkám. V této souvislosti přitom soud v kontextu žalobních námitek vznesených pod **čtvrtým žalobním bodem** přisvědčuje žalobci potud, že sám povinný subjekt ve shora zvýrazněné pasáži odůvodnění svého rozhodnutí výslovně připustil, že „*shora uvedené informace o probíhajícím trestním řízení i neveřejné informace lze částečně vyčíst i ze soupisu přiložených dokumentů*“ (pozn. zvýraznění doplněno). Jinak řečeno, sám povinný subjekt v odůvodnění Napadeného rozhodnutí naznačil, že u některých písemností by jejich identifikace v rámci soupisu, resp. sdělení identifikačních údajů takové písemnosti, zájmy chráněné ustanovením § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. neohrožovalo. Žalobce přitom správně upozorňuje na to, že v takovém případě by byl povinný subjekt povinen postupovat podle § 12 zákona č. 106/1999 Sb. a poskytnout alespoň ty z požadovaných informací, resp. tu část požadované informace, ve vztahu k níž by důvody pro odmítnutí nebyly dány.

79. Žalobce ostatně uvedené námitky obsahově odpovídající těm vzneseným pod čtvrtým žalobním bodem uplatnil již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný se však ani s těmito odvolacími námitkami nijak věcně nevypořádal, když bez bližšího odůvodnění na str. 6 v třetím odstavci Napadeného rozhodnutí toliko konstatoval, že „*případný omezený dopad dalších povinným subjektem aplikovaných ustanovení by pak nemohl vést k poskytnutí určité části požadované informace, a postup povinného subjektu proto nebyl v rozporu s § 12 zákona č. 106/1999 Sb.*“ Předmětné vyjádření je na samé hraně srozumitelnosti, nicméně z kontextu je zjevné, že byl žalovaný při jeho formulaci veden shora rekapitulovanými úvahami týkajícími se aplikace ustanovení omezujících přístup žadatelů k informacím z trestního řízení, které prozatím ze shora vyložených důvodů nemohly obstát. Se zřetelem ke shora vysloveným závěrům stran nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí pro nedostatek jejich důvodů se tak soud prozatím nemohl zabývat touto otázkou podrobněji.
80. K námitkám žalobce vzneseným pod **třetím žalobním bodem** souvisejícím s aplikací § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. soud odkazuje na shora vyložené závěry a podotýká, že povinný subjekt a žalovaný musí, budou-li na aplikaci předmětného ustanovení v dalším řízení trvat, nejprve přezkoumatelným způsobem odpovídajícím popsaným judikatorním požadavkům odůvodnit, zda a jakým konkrétním způsobem by poskytnutí byť i jen některých údajů identifikujících třeba i jen některé z písemností založených v trestní věci žalobce v systému ETR mělo negativní dopad na zájmy chráněné předmětným ustanovením zákona.
81. Pokud jde o námitky zpochybňující existenci „dvojitěho trestního spisu“, resp. námitku napadající závěr o tom, že soupis písemností není součástí trestního spisu, nebylo na daném skutkovém a právním půdorysu úkolem soudu posuzovat a řešit, zda je možné a udržitelné, aby byly v trestním řízení vedeny některé písemnosti mimo trestní spis (k tomu nicméně srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. III. ÚS 646/20 a ze dne 26. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 54/05), resp. zda je možné plausibilně tvrdit, že soupis písemností není součástí trestního spisu. Soud totiž při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel v souladu s dříve uvedeným z toho, že se žalobce ve skutečnosti nedomáhal (fyzického) nahlédnutí do trestního spisu ani poskytnutí jeho kopie, resp. poskytnutí informace z trestního spisu ve smyslu § 65 odst. 1 trestního řádu jako takového, nýbrž (v reakci na opakovaný závěr povinného subjektu, který žalobci odmítal informaci ohledně soupisu písemností poskytnout právě s tím, že není součástí trestního spisu, do kterého by mohl nahlížet v režimu § 65 trestního řádu) poskytnutí soupisu písemností vedených v jeho trestní věci systému ETR, tedy jiné, dle správních orgánů ve vnějším světě jinak objektivně existující informace. V takovém případě však bylo ve světle výše vyložených závěrů na povinném subjektu, aby předmětnou část Žádosti žalobce posoudil optikou relevantních ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. a případně identifikoval a obhájil konkrétní důvody svědčící pro využití omezení práva na přístup k informacím dle § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 tohoto zákona, k čemuž však v posuzované věci prozatím nedošlo.
82. Pro úplnost pak nad rámec nezbytného odůvodnění soud podotýká, že soudní řízení správní není a nemůže být určeno k poskytování ochrany žalobci před postupem orgánů činných v trestním řízení při vedení trestního spisu. Na druhé straně to byl sám povinný subjekt, kdo svým postupem iniciativu žalobce na poli zákona č. 106/1999 Sb. fakticky inicioval, pokud žalobci sdělil, že jsou v jeho věci evidovány písemnosti mimo trestní spis, resp. že ani soupis písemností není součástí trestního spisu *stricto sensu*, a kdo tak, setrvá-li na tomto svém dosavadním postoji (relativizovaném jeho vyjádřením v průběhu soudního řízení – viz níže), nyní bude muset dostát relativně přísným, jakkoli jistě nikoli nesplnitelným, požadavkům vyplývajícím z judikatorní praxe k ustanovením § 11 odst. 4 písm. a) a odstavci 6 zákona č. 106/1999 Sb. V této souvislosti je nicméně třeba zdůraznit, že pochybnosti soudu o postupu povinného subjektu a žalovaného dále zvýšilo vyjádření povinného subjektu, který v reakci na výzvu soudu adresovanou žalovanému ze dne 28. 6. 2021, čj. 18 A 36/2021 - 29, odmítl předložit podklady, jejichž poskytnutí bylo žalobci odepřeno Prvostupňovým rozhodnutím, tj. soupis písemností evidovaných povinným subjektem v žalobcem

označené trestní věci v systému ETR, s tím, že předmětný požadavek představuje *de facto* požadavek na nahlížení do trestního spisu. V rozporu se svým předchozím stanoviskem založeným na tom, že se žalobce domáhá přístupu k písemnostem, na něž se nevztahuje právo nahlížet do spisu dle § 65 trestního řádu, tedy najednou v průběhu soudního řízení odmítl soudu tyto požadované podklady předložit s tím, že žalobce se fakticky v daném směru ve skutečnosti nahlížení do trestního spisu domáhá. Tuto inkonzistenci v argumentaci povinného subjektu přitom bylo nutně přičíst správním orgánům k tíži.

83. Závěrem se pak soud vyjádří k relativně oddělitelným žalobním námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** zpochybňujícím závěry povinného subjektu a žalovaného k odepření požadovaných informací z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.
84. Soud zdůrazňuje, že při aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je třeba pečlivě rozlišovat, zda se opravdu jedná o informaci vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, či zda se jedná o informaci vypracovanou na základě příkazu stanoveného vnitřním pokynem či personálním předpisem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, čj. 4 As 13/2010 - 75). Podle zdejšího soudu je proto potřeba přísně rozlišovat požadovanou informaci, tedy soupis písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR, od samotných těchto písemností resp. jejich obsahu.
85. Ustálený interpretační přístup správních soudů k pojmu „informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu“ shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém recentním rozsudku ze dne 24. 6. 2020, čj. 10 As 6/2019 - 54, když uvedl, že kasační soud „se výkladu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím opakovaně věnoval. Mimo jiné uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím vnitřní akty nedefinuje, jedná se o neurčitý právní pojem. Ten je třeba vykládat restriktivně, jelikož souvisí s omezením ústavně zaručeného práva na informace (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2013, čj. 1 As 70/2013-58)... Pro posouzení konkrétního pokynu či jiného aktu je rozhodný vždy jeho obsah, nikoli označení (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS). Vždy se však bude jednat o akty dotýkající se pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, čj. 4 As 20/2007-64, a dále např. bod 14 rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010-73). Naopak obsahový znak vnitřního pokynu nebude dán u takového aktu, který nebude směřovat výhradně dovnitř povinného subjektu a bude přímo či nepřímo ovlivňovat činnost povinného subjektu navenek, tj. vůči osobám, které nejsou povinnému subjektu personálně nebo jinak podřízeny. Není přitom rozhodné, zda se jedná o vrchnostenskou činnost povinného subjektu, či nikoli (srov. rozsudek ve věci 1 As 70/2013 či odbornou literaturu: Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 499). NSS shrnuje, že pokud se interní předpisy povinného subjektu dotýkají třetích osob nepodřízených povinnému subjektu, nelze je považovat

za informace vyloučené z práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.“ (pozn. zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

86. Aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. na některé informace z trestních spisů, resp. informace související s trestním řízením evidované mimo vlastní trestní spis připustila judikatura správních soudů ve výše připomínaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010 - 73, týkajícím se zpřístupnění pokynů státního zástupce policejnímu orgánu. V něm kasační soud v návaznosti na obecná východiska týkající se aplikace uvedeného ustanovení (srov. body 10 – 18 uvedeného rozsudku, na který soud pro větší stručnost na tomto místě odkazuje) uvedl, že „v nyní posuzovaném případě se požadované informace týkají přípravného řízení trestního. Policie ČR ani státní zastupitelství nevystupují v tomto typu řízení jako správní orgány, nýbrž jako orgány činné v trestním řízení. Úkony v přípravném řízení nelze označit za výkon veřejné správy, jedná se o výkon působnosti v oblasti trestního řízení. Tato specifika je třeba vzít v úvahu při výkladu pojmu vnitřní pokyn. Shora citovanou judikaturu je možné aplikovat na nyní posuzovaný případ jen přiměřeně, neboť byla formulována ve

vztahu k informacím týkajícím se výkonu veřejné správy správními orgány, což oba citované rozsudky ve svém odůvodnění výslovně uvádí a akcentují v použité argumentaci“.

87. Se zřetelem k jím popsáným východiskům týkajícím se vztahu policejního orgánu a veřejné žaloby v přípravném trestním řízení (viz body 21 – 23 uvedeného rozsudku) pak kasační soud ve výše citovaném rozhodnutí zdůraznil, že „*ze shora uvedeného jasně vyplývá, že policejní orgán je během přípravného řízení trestního plně podřízen státnímu zástupci, který je oprávněn udílet policejnímu orgánu závazné pokyny, přezkoumávat a rušit jeho rozhodnutí. Tento vztah lze z hlediska materiálního označit za vztah hierarchický, byť zde samozřejmě není žádná formální organizačně-hierarchická vazba. Prostřednictvím pokynů státní zástupce úkoluje policejní orgán, usměrňuje jeho činnost v konkrétním případě. Tyto pokyny závazují pouze policejní orgán, jemuž jsou výlučně určeny, nikoliv třetí osoby. Navenek se projevují jen prostřednictvím úkonů policejního orgánu, které činí v návaznosti na pokyny státního zástupce. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že **pokyny, které státní zástupce udílí policejnímu orgánu v rámci přípravného řízení, náleží do skupiny vnitřních pokynů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím**“ (pozn. zvýraznění doplněno). Dodal, že „*významným argumentem na podporu právě vyřčeného právního názoru jsou i závěry formulované Ústavním soudem v usnesení sp. zn. I. ÚS 54/05 ze dne 26. 7. 2005 (U 17/38 SbNU 535). Na ně poukázal ve svém rozsudku již městský soud. Dle Ústavního soudu se právo nablížit do spisu dle § 65 odst. 1 trestního řádu nevztahuje na pokyny státního zástupce, které udílí policejnímu orgánu. Tyto pokyny, mají-li písemnou formu, se zpravidla (až na stanovené výjimky) zakládají v souladu s jednacím řádem pro státní zastupitelství do stejnopisu spisu, nikoliv jeho originálu. Na tyto pomocné materiály se nevztahuje právo nablížit do spisu...“.**
88. Povinnému subjektu a žalovanému lze ve světle právě uvedených závěrů přisvědčit potud, že v systému ETŘ mohou být evidovány některé písemnosti, jež svými obsahem budou spadat do kategorie informací, jejichž poskytnutí skutečně může být v režimu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. vyloučeno. Zároveň je nicméně jedním dechem nutno zdůraznit, že uvedené závěry se uplatní toliko právě k informacím v podobě pokynů státního zástupce policejnímu orgánu, případně jiných interních pokynů vydávaným v průběhu trestního řízení, jež bude lze podřadit shora provedenému vymezení „vnitřních pokynů“ ve smyslu uvedeného ustanovení, jakkoli třeba širěji interpretovaného ve světle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 105/2010 - 73.
89. V tomto směru je nicméně třeba opětovně připomenout charakter informací, jejichž poskytnutí žalobce v bodě 2 své Žádosti po povinném subjektu požadoval, tedy soupis písemností evidovaných v jeho trestní věci v systému ETŘ.
90. Povinný subjekt však své závěry v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí k aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. postavil na obecném poukazu na to, že samotný systém

ETŘ je vnitřní pracovní pomůckou, resp. evidencí interní povahy, a konstatování, že v této elektronické evidenci spisového materiálu jsou kromě písemností důkazního charakteru, které budou tvořit trestní spis, obsaženy i dokumenty ryze interní povahy, které neupravují činnost povinného subjektu navenek, přičemž příkladmo vypočetl žádosti o prodloužení lhůt, pokyny dozorového státního zástupce či další komunikaci mezi orgány činnými v trestním řízení.

91. Jakkoli lze povinnému subjektu v tomto směru v obecné rovině ve světle výše vyložených východisek přisvědčit, jeho závěry přesto prozatím nemohl soud jako zákonné aprobovat, neboť trpí dvěma dílčími nedostatky. Jednak povinný subjekt tyto závěry vyslovuje podobně jako ve vztahu k § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., paušálně, přičemž jeho argumentace současně svědčí o tom, že v předmětné evidenci mohou být a v praxi nepochybně budou evidovány i jiné písemnosti, ve vztahu k nimž aplikace § 11 odst. 1 písm. a) tohoto zákona v úvahu nepřipadá. V tomto ohledu lze přisvědčit žalobci, že ani sám žalovaný ostatně výslovně

netvrdí, že by se soupis písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR týkal výlučně vnitřních pokynů nebo výlučně personálních předpisů povinného subjektu.

92. Především však povinný subjekt ani v tomto případě nijak nevysvětluje svůj závěr o tom, že pokud nemůže být žalobci zjednan přístup k předmětným písemnostem, nelze mu poskytnout ani jejich soupis, resp. vůbec žádný údaj alespoň některou z těchto písemností identifikující. I zde přitom obdobně jako v případě shora vyložených závěrů k § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že žalobce nepožadoval informace o samotných písemnostech evidovaných v trestní věci, resp. jejich obsahu, nýbrž usiloval toliko o poskytnutí údajů tyto písemnosti nějakým způsobem identifikujících.
93. I v tomto ohledu tedy bylo nutně úlohou povinného subjektu, aby zvážil, posoudil a přezkoumatelným způsobem vyložil, zda je skutečně ve vztahu ke všem písemnostem evidovaným v trestní věci žalobce v systému ETR uvedeným ustanovením zákona vyloučeno poskytnout alespoň některé informace identifikující přinejmenším některé z těchto písemností. Tomuto požadavku však povinný subjekt výše uvedenými paušálními poznámkami nedostál. Jeho pochybení přitom nenapravit ani žalovaný, jenž v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v tomto směru v jediné pasáži týkající se úvahy nad aplikací předmětného ustanovení (str. 6, třetí odstavce Napadeného rozhodnutí) žádné konkrétnější závěry v tomto směru neuvedl.
94. Postup povinného subjektu a žalovaného přitom ztěžuje věcný přezkum ze strany soudu rovněž ještě v jiném zásadním ohledu. Soud v této souvislosti připomíná, že žádost o poskytnutí informace jistě může být odmítnuta z více zákonem předvídaných důvodů. Právní úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb. kumulaci důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nebrání a nevyklučuje ani jejich uplatnění v jednom rozhodnutí. Ke kumulaci důvodů přitom může dojít jak vůči různým informacím požadovaným v jedné žádosti (např. určitá část požadovaného dokumentu nebude poskytnuta z důvodu ochrany obchodního tajemství a jiná jeho část z důvodu o ochrany osobních údajů), tak (spíše výjimečně) vůči jedné informaci (srov. shodně *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016*).
95. I v případě kumulace důvodů pro odmítnutí informací je však třeba nade vší pochybnost zajistit dodržení výše popsaných standardů přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.
96. Poukáže-li přitom povinný subjekt ve výroku rozhodnutí o (částečném) odmítnutí poskytnutí požadovaných informací na více zákonných důvodů odeprání informace, přičemž rovněž v odůvodnění takového rozhodnutí pouze v obecné rovině charakterizuje tyto aplikované důvody odeprání informací, aniž by je konkrétně vztáhnul k jednotlivým informacím, jejichž poskytnutí žadateli odepřel, shora popsaným standardům podle přesvědčení soudu nedostojí. Tak tomu

přitom bylo i v nyní posuzované věci, v níž povinný subjekt i žalovaný paušálně poukázali na tři samostatné důvody odeprání informací, aniž by je konkrétně vztáhli k jednotlivým požadovaným informacím (v tomto případě k údajům identifikujícím jednotlivé v ETR evidované písemnosti).

97. Soud závěrem znovu upozorňuje, že všechny shora uvedené závěry a úvahy nelze v žádném případě vnímat jako pokyn či dokonce závazný právní názor vedoucí k tomu, aby povinný subjekt umožňoval ve své praxi přístup k informacím evidovaným v trestních spisech, resp. v systému ETR cestou zákona č. 106/1999 Sb. Je zjevné, že (pomine-li soud na tomto místě problematiku § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 65 trestního řádu) v praxi může být a také nezřídka bude, především pak v průběhu přípravného trestního řízení, u těchto materiálů dán některý z důvodů odeprání informací ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) či odstavce 6. Stejně tak soud nepochybuje ani o tom, že k žádosti podané v režimu tohoto zákona nemusí být v praxi možno

poskytnout ani některé údaje byt' jen identifikující písemnosti evidované v trestní věci (např. některá čísla jednací), neboť i takové údaje mohou samy o sobě za určitých okolností ohrozit zájmy chráněné ustanoveními § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.

98. Závěry soudu jsou však, jak soud znovu se vším důrazem připomíná, nutnou reakcí na postup samotného povinného subjektu, který sám žalobce výslovně zpravil nejen o tom, že jím požadované informace nejsou součástí trestního spisu, do něhož by mohl nahlížet v režimu § 65 trestního řádu (kdy by tak mohl být za určitých okolností přístup k těmto informacím v režimu zákona č. 106/1999 Sb. vyloučen již se zřetelem k § 2 odst. 3 tohoto zákona), resp. o tom, že v systému ETR eviduje v jeho trestní věci i jiné písemnosti/informace, než ty, které jsou součástí trestního spisu. Jakkoli ve světle závěrů vyslovených např. v žalovaném připomínaných rozhodnutích Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. III. ÚS 646/20 a ze dne 26. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 54/05, půjde patrně o poklady, k nimž žalobce nemá přístup v režimu § 65 trestního řádu (v souladu s dříve uvedeným nebylo úkolem správního soudu, aby tuto otázku v tomto řízení posuzoval), judikatura správních soudů navazující na shora připomínaný rozsudek čj. 1 As 44/2010 - 103 vyžaduje, aby povinný subjekt v případě, kdy se některých informací z trestního spisu, popř. informací souvisejících s trestním řízením domáhá žadatel cestou svobodného přístupu k informacím, podanou žádost individuálně přezkoumal a přezkoumatelným způsobem odůvodnil případné odmítnutí poskytnutí informací podle ustanovení § 11 odst. 1 odst. 4 písm. a) a odstavci 6 zákona č. 106/1999 Sb. Za této situace je proto soud nucen ve světle výše vyložených závěrů trvat na tom, aby povinný subjekt i žalovaný, budou-li trvat na odepření informací z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a), odstavci 6, případně z jiných zákonem předvídaných důvodů, v dalším řízení dostali shora popsaným požadavkům kladeným rozhodovací praxí správních soudů.
99. Soud s ohledem na shora vyslovené závěry zvažoval aplikovatelnost imperativu plynoucího z § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., jak jej ustáleně interpretuje soudní praxe, na projednávanou věc. Podle uvedeného ustanovení soud, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65, bodě 21 „[s]mysl § 16 odst. 4 (dnes odstavce 5, pozn. soudu) věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba spatřovat v tom, že pokud nejsou naplněny důvody pro odmítnutí žádosti, které jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny ve správním rozhodnutí, je soud povinen zrušit rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně a přikázat správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace. To vede ke zrychlení celého postupu.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017 - 35, to vše lakonicky shrnul s tím, že „[s]myslem pravomoci soudu dle § 16 odst. 4 (dnes odstavce 5, pozn. soudu) věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy rozetnout gordický uzel nekončících procesních obstrukcí či procesního „ping-pongu“ mezi odvolacím správním orgánem a povinným subjektem. Právě uvedeně ustanovení, spojené s ústavním požadavkem rychlé a efektivní soudní ochrany práv žadatelů o informace, tedy poskytuje správnímu soudnictví zcela odlišný rámec pro jeho činnost“. Ustanovení § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. tedy neposkytuje soudu žádný prostor pro úvahu o dalším postupu. Je-li splněna hypotéza citovaného ustanovení, je soud povinen napadené rozhodnutí zrušit a nařídít povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Toto ustanovení tedy zavádí do soudního řízení správního ovládaného principem kasačním prvky principu apelačního.
100. V posuzované věci však soud podle uvedeného ustanovení postupovat se zřetelem k závěrům plynoucím z ustálené rozhodovací praxe správních soudů nemohl. Soud v tomto řízení uzavřel, že jsou obě rozhodnutí vydaná povinným subjektem a žalovaným v této věci nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z rozhodovací praxe správních soudů přitom plyne, že soudu za této situace nepřísluší nahrazovat úvahy správních orgánů o tom, zda a v jakém rozsahu nebo jak konkrétně mají být informace žadatelům poskytnuty, neboť je toliko oprávněn přezkoumat správnost a zákonnost jejich závěrů. Jak vyplývá z § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., soud přezkoumává, zda

jsou dány důvody k případnému odmítnutí žádosti. Přezkoumáním se přitom rozumí taková činnost soudu, při níž soud posuzuje, zda důvody, o něž povinný subjekt odmítnutí poskytnutí informací opřel, ob stojí či nikoli. Podle citovaného ustanovení může takto soud postupovat tehdy, pokud tyto důvody neshledá a zároveň není dán některý z dalších povinným subjektem neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti.

101. V přezkoumávané věci byla rozhodnutí z výše popsaných důvodů stížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto směru ustáleně judikuje, že základní podmínkou pro užití § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodnil aplikaci konkrétního zákonného důvodu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, čj. 5 As 75/2013 - 53, ze dne 28. 8. 2013, čj. 1 As 73/2013 - 36, či ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65). Proto soud na daném skutkovém půdorysu nemohl podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. postupovat (pro úplnost soud podotýká, že žalobce ostatně takový postup v petitu žaloby ani sám nenavrhoval).
102. Soud přitom v neposlední řadě nemohl podle uvedeného ustanovení postupovat již proto, že tím, že žalovaný nezařadil požadované informace (soupis písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR) do správního spisu a neposkytl je v reakci na vyjádření povinného subjektu ze dne 14. 7. 2021 k výzvě soudu ani v průběhu řízení o správní žalobě, tudíž se s nimi soud nemohl seznámit a posoudit, zda a jaké údaje, třeba i v omezeném rozsahu by bylo možno žalobci poskytnout, zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy skutkový stav je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, potažmo vyžaduje doplnění informací, o něž se spor vede. Se zřetelem k tomu, že žalovaný v součinnosti s povinným subjektem uvedené podklady nepředložil, pak soud zrušil rovněž jednání dříve nařízené na den 30. 8. 2021, při němž by eventuálně, se zřetelem ke specifikům tohoto konkrétního případu a s přihlédnutím k povaze požadovaných informací, zvažoval provádění dokazování. Pro úplnost přitom soud dodává, že procesnímu návrhu žalobce ze dne 13. 7. 2021 na vyžádání si a provedení dvou konkrétních písemností nevyhověl (a ani za účelem provedení tohoto důkazního prostředku nenařizoval jednání), neboť důkazní návrh žalobce byl pro posouzení důvodnosti žaloby nadbytečný a mýjel se fakticky s předmětem tohoto řízení a podstatou sporu mezi účastníky, jímž je toliko posouzení zákonnosti postupu správních orgánů ve věci odepření poskytnutí soupisu písemností evidovaných v trestní věci žalobce v systému ETR, nikoli posouzení otázek, k nimž žalobce svůj důkazní návrh vztahoval (tj. zda žalobcem označené písemnosti obsahují utajované informace v souladu se zákonem a zda by alespoň část informací či doprovodné informace s nimi související nemohly být žalobci poskytnuty).

VI. Závěr a náklady řízení

103. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného i Prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný a povinný subjekt při rozhodování o bodu 2 Žádosti závěry vyslovené výše v bodech 26 – 102 tohoto rozsudku. Pokud budou žalovaný a povinný subjekt poté, co si ujasní, zda a v jakém rozsahu se žalobce případně (ne)domáhá nahlížení do trestního spisu ve smyslu § 65 trestního řádu, stran něhož by bylo možno v souladu s uvedeným teoreticky uvažovat o odepření poskytnutí informací dle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., opětovně zvažovat odepření poskytnutí informací s poukazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 tohoto zákona, případně jiného ustanovení tohoto zákona, konkrétně uvedou, na základě jakého z uvedených zákonných důvodů odmítají žalobci poskytnout tu kterou požadovanou informaci, resp. tu kterou část požadované informace. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní.

104. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
105. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, podání žaloby] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupce žalobce je plátcem DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. července 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu